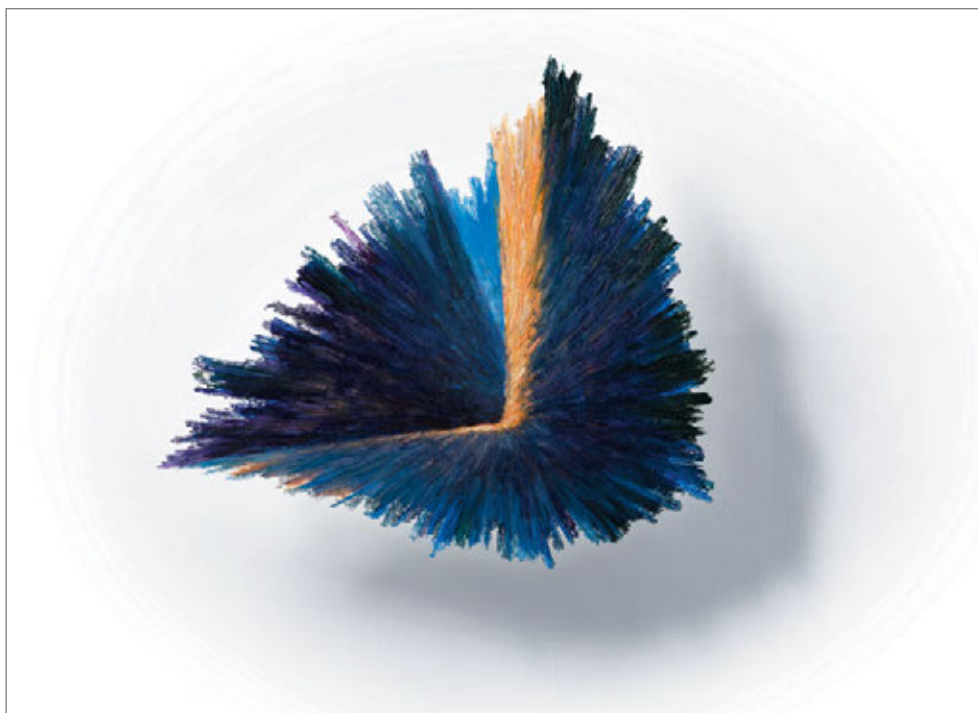

TAKÁCS NÁNDOR

Hic fuit

„Megáll, most azonnal!” – visszhangzik a folyosó.
Húszan vagyunk. Ki a nevetését fojtja el,
ki ijedten szuszog. Van, aki csak áll, és unja.
Valahol csapódik egy ajtó: tudni lehet,
hogymiatt még leszúrnak valakit.
Indulni kéne. De az se baj, ha maradunk.
Tatár a fülemben suttog valamit,
nem értem, mit mond, mégis röhögök.
Meglöki tarkóját Szifonnak, aki szintén nevet,
pedig neki nem lenne szabad.
Ha valamit csinálunk, rögtön megy beköpni.
„Kiszárad a szád, Szifon.”
A röhögés miatt mise után
négyezer megyünk körbe a kerengőn.
Betűzöm az évszámot a párkányon, idegen jelek.
Ötszáz évvel ezelőtt vajon nevetett itt valaki?
„Cornelius fráter keveri az ablativusokat. Félrefordít.”
„Meg leeszi magát a vacsoránál szósszal.”
Öt perccel a vesperás előtt így mulatozik
Paulus és Teofilus testvér, persze titokban.
Megkomolyodunk a félhomályban.
Nyikorognak, csúszkálnak a székek a kövön.
Valami történik az oszlopok mögött,
kinyújtom a nyakam.
Vagy legalábbis jó lenne kinyújtani.

Miksa Bálint: Reggel a városban